

Jeg vil ogsaa med Hensyn til den nye Lønningslov vedrørende Grænsegendarmetriet sige, at det er mit Indtryk, at man dernede i det store og hele er udmærket tilfreds med de vedtagne Lønforbedringer. Men der er en Del af Korpset, som med Hensyn til Avancement føler sig forurettet. Der er i det lille Korps forholdsvist mange Sergenter, og der er med den nuværende Ordning ikke Udsigt til, at ret mange af dem kan naa videre end til at blive Sergenter. Man har selvfølgelig sammenstillet deres Vilkaar med Hærens Sergenters Vilkaar, men jeg gør opmærksom paa, at i Hæren er der større Avancementsmuligheder end i Grænsegendarmetriet, idet de fleste veltjente Sergenter i Hæren naar at blive Oversergenter, medens der her kun er en lille Brøkdæl, der kan naa det. Disse Forhold har man med Rette været utilfreds med, og jeg synes, man maa søge, saa vidt gørligt, at forbedre dem ved en Reform af Grænsegendarmetriet. Jeg tror, det kan lade sig gøre ved en anden Inddeling af Distrikterne.

Endnu skal jeg tilføje, at ved den midlertidige Ordning fik man igen Hestene frem, fordi man mente, det var nødvendigt at have rigeligere Inspektion. Det er gaaet saa hurtigt frem, at jeg tror, Korpsets Hestehold i dette Øjeblik er 35—40 Stykker. Man er rent midlertidigt kommet ind paa dette, som man den Gang søgte at undgaa. Jeg tror, det ved en Revision af Gendarmeriloven vil vise sig, at man kan undvære de fleste af Hestene. Jeg tror, man ved at udnævne nogle flere Oversergenter og give dem mindre Distrikter at inspicere paa meget vel kan naa at faa en tilfredsstillende Inspektion ved at lade disse Oversergenter foretage den til Fods.

Der er et Spørgsmaal, som i høj Grad berører den nuværende Grundstamme — lad mig faa Lov til at kalde dem saaledes —, det gamle Korps med sine 100 Mand. De er efterhaanden blevet gifte Folk saa at sige alle sammen, og de har søgt at skaffe sig Boliger langs den nuværende Grænse. De har faaet dem i Form af smaa, hyggelige Villaer, som de efterhaanden har opført. Det er ikke uden Bekymring, de nu ser hen til de Forhold, der snart vil indtræde, og som vil nødvendiggøre, at de flytter bort fra deres egne smaa, hyggelige Boliger ned til et Land, hvor de ikke ved, hvorledes Indkvarteringen vil forme sig. Jeg vil henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal. Saa vidt

jeg husker, er der kommet et Andragende til Regering og Rigsdag ogsaa vedrørende dette Felt. Jeg tror, det en Gang blev nævnt, at der var 48 Familier langs Grænsen, som havde disse Ejendomsboliger. Man appellerer til Regeringen og beder om, at man, ifald Forholdene skulde medføre, at de selv maatte opføre Boliger ved den nye Grænse under de nuværende overordentlig dyre Forhold, da fra Bevillingsmyndighedernes Side vil holde dem saa vidt muligt skadesløse.

Et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil berøre, angaar de honorarlønnede Tjenestemænd. Medens alle fast ansatte, pensionsberettigede Tjenestemænd har faaet deres økonomiske Vilkaar forbedret, gælder dette ikke den Klasse Tjenestemænd — i Toldetaten, tror jeg, ca. 100 —, der kun er honorarlønnede. Krigen har stillet store Krav til en Del af dem. Jeg kender personlig en Del af Kysttoldmændene nede ved Grænsen i min Nærhed, Folk, som er ansatte paa de Betingelser, at denne Tjeneste kun skulde kræve en Del af deres Tid, men under Krigsforholdene har de maattet anvende saa at sige hele deres Tid derpaa. De har faaet et Honorar af 5—600 Kr., jeg tror højest 600 Kr., og de har fundet det i høj Grad uretfærdigt, at de ikke er kommet i Betragtning ved Uddelingen af Dyrtidstillæg. Jeg har tidligere henvendt mig til den højtærede Finansminister, som har vist sig overordentlig velvillig, men han har sagt: Det er mig ikke muligt uden Bevilling at gøre noget af Betydning for disse Folk. Det var mig en Skuffelse, at de ikke kom med nu ved de nye Lønningslove, og det har sikkert været en særlig Skuffelse for dem selv, at de ikke er kommet i Betragtning. Jeg vil haabe, at man nu, inden det store Lønningsværk er endeligt afsluttet, ogsaa for deres Vedkommende vil finde en Løsning, saa at de ikke alene kan faa en lille Lønforøgelse fremtidig, men ogsaa en lille Erstatning for, at de ikke som andre Tjenestemænd er kommet i Betragtning med Hensyn til Dyrtidstillæg.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne have Lov til at byde velkommen til Lille Bælts Broen. Jeg har ved en tidligere Finanslovbehandling lyst efter den, og jeg syntes, den var noget af det, vi først skulde se at faa gennemført i vor indenrigske Trafik. Den højtærede Trafikminister svarede mig sidste Gang: Storstrømsbroen først, saa kan man maaske senere ved en anden Lejlighed tale om Lille Bælts Broen!